

Dimecres dins l'octava de Pasqua

Text de l'Evangelí (Lc 24,13-35): Aquell mateix diumenge, dos dels deixebles feien camí cap a un poble anomenat Emmaús, que es trobava a onze quilòmetres de Jerusalem, i conversaven entre ells de tot el que havia passat. Mentre conversaven i discutien, Jesús mateix se'ls va acostar i es posà a caminar amb ells, però els seus ulls eren incapaços de reconèixer-lo.

Jesús els preguntà: «De què parleu entre vosaltres tot caminant?». Ells es van aturar amb un posat de decepció, i un dels dos, que es deia Cleofàs, li respongué: «¿Tu ets l'únic foraster dels que hi havia a Jerusalem que no saps el que hi ha passat aquests dies?». Els preguntà: «Què hi ha passat?». Li contestaren: «El cas de Jesús de Natzaret, un profeta poderós en obres i en paraules davant de Déu i de tot el poble: els nostres grans sacerdots i els altres dirigents el van entregar perquè el condemnessin a mort, i el van crucificar. Nosaltres esperàvem que Ell seria el qui hauria alliberat Israel. Però ara ja som al tercer dia des que han passat aquestes coses! És cert que algunes dones del nostre grup ens han esverat: han anat de bon matí al sepulcre, no hi han trobat el seu cos i han tornat dient que fins i tot havien tingut una visió d'àngels, els quals asseguraven que ell viu. Alguns dels qui són amb nosaltres han anat també al sepulcre i ho han trobat tot tal com les dones havien dit, però a ell no l'han vist pas. Aleshores Jesús els digué: «Feixucs d'enteniment i de cor per a creure tot el que havien anunciat els profetes! ¿No calia que el Messies patís tot això abans d'entrar a la seva glòria?». Llavors, començant pels llibres de Moisès i continuant pels de tots els profetes, els va explicar tots els passatges de les Escriptures que es refereixen a Ell.

seguís més enllà. Però ells van insistir amb força dient-li: «Queda't amb nosaltres, que es fa tard i el dia ja ha començat a declinar». I va entrar per quedar-se amb ells. Quan s'hagué posat amb ells a taula, prengué el pa, digué la benedicció, el partí i els el donava. Llavors se'ls obriren els ulls i el van reconèixer, però Ell desaparegué del seu davant. I es van dir l'un a l'altre: «¿No és veritat que el nostre cor s'abrusava dins nostre mentre ens parlava pel camí i ens obria el sentit de les Escriptures?».

Llavors mateix es van aixecar de taula i se'n tornaren a Jerusalem. Allí van trobar reunits els Onze i els qui eren amb ells, que els van dir: «Realment el Senyor ha ressuscitat i s'ha aparegut a Simó!». També ells contaven el que havia passat pel camí i com l'havien reconegut quan partia el pa.

«¿No és veritat que el nostre cor s'abrusava dins nostre mentre ens parlava pel camí i ens obria el sentit de les Escriptures?»

P. Luis PERALTA Hidalgo SDB
(Lisboa, Portugal)

Avui l'Evangelí ens assegura que Jesús és viu i continua essent el centre sobre el qual es construeix la comunitat dels deixebles. És precisament en aquest context eclesial —en l'encontre comunitari, en el diàleg amb els germans que comparteixen la mateixa fe, en l'escolta comunitària de la Paraula de Déu, en l'amor compartit en gestos de fraternitat i de servei— on els deixebles poden realitzar l'experiència de l'encontre amb Jesús ressuscitat.

Els deixebles carregats de tristos pensaments, no imaginaven que aquell desconegut fos justament el Mestre, ja ressuscitat. Però sentien «abrusar-se» el seu cor (cf. Lc 24,32), quan Ell els parlava tot «explicant» les Escriptures. La llum de la Paraula foragitava la duresa del seu cor i «se'ls obriren els ulls» (Lc 24,31).

La icona dels deixebles d'Emmaús ens serveix per tal de guiar el llarg camí dels

nostres dubtes, inquietuds i, a vegades, amargues desil·lusions. El diví Viatjant segueix sent el nostre company per a introduir-nos, amb la interpretació de les Escripures, en la comprensió dels misteris de Déu. Quan l'encontre esdevé ple, la llum de la Paraula segueix la llum que brolla del "Pa de vida", pel qual el Crist compleix de manera suprema la seva promesa «jo seré amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món» (Mt 28,20).

El Papa Emèrit Benet XVI va escriure: «l'anunci de la Resurrecció del Senyor il·lumina les zones fosques del món en el que vivim».

«Llavors se'ls obriren els ulls i el van reconèixer»

Mn. Xavier PAGÉS i Castañer
(Barcelona, Espanya)

Avui «és el dia en què ha obrat el Senyor: alegrem-nos i celebrem-lo» (Sl 117,24). Així ens convida a resar la litúrgia d'aquests dies de l'Octava de Pasqua. Alegrem-nos d'ésser coneixedors que Jesús ressuscitat, avui i sempre, és amb nosaltres. Ell fa camí al costat nostre en tot moment. Però cal que nosaltres deixem que ens obri els ulls de la fe per a reconèixer que és present en les nostres vides. Ell vol que gaudim de la seva companyia, acomplint el que ens va dir: «Jo seré amb vosaltres cada dia fins a la fi del món» (Mt 28,20).

Caminem amb l'esperança que ens dóna saber que el Senyor ens ajuda a trobar sentit a tots els esdeveniments. Sobretot, en aquells moments en què, com els deixebles d'Emaús, passem per dificultats, contrarietats, desànim... Davant els diversos esdeveniments, ens convé saber escoltar la seva Paraula, que ens portarà a interpretar-los a la llum del projecte salvador de Déu. Tot i que potser a vegades, equivocadament, ens pugui semblar que no ens escolta, Ell mai s'oblida de nosaltres; Ell sempre ens parla. Sols a nosaltres ens pot mancar la bona disposició a escoltar, meditar i contemplar el que Ell ens vol dir.

En els diversos àmbits on ens movem, sovint podem trobar persones que viuen com si Déu no existís, mancats de sentit. Convé copsar la nostra responsabilitat d'esdevenir instruments aptes per a què el Senyor pugui, a través nostre, apropar-se i fer camí amb els qui ens envolten. Cerquem com fer-los coneixedors de la condició de fills de Déu i que Jesús ens ha estimat tant, que no sols ha mort i ressuscitat per nosaltres, sinó que s'ha volgut quedar per sempre en l'Eucaristia. Fou en el moment de partir el pa quan aquells deixebles d'Emaús van reconèixer que era Jesús el qui

estava al seu costat.